

Fills i hereus de la Crida

Tot i que la Crida es va dissoldre ara fa deu anys, és indiscutible que va deixar un bagatge que encara avui es pot observar. De fet, alguns dels seus integrants han continuat la militància en diversos fronts polítics. El cas més emblemàtic és el d'Àngel Colom i Xavier Bosch, que primer van passar a ERC, després al PI i, a l'últim, a CiU. Però una de les formacions polítiques que més ha recollit aquella militància ha estat ERC. Alguns dels seus quadres han passat per la Crida, amb nivells diversos de participació. Aquest és el cas, entre d'altres, del parlamentari al Congrés dels Diputats de Madrid per ERC, Joan Puigcercós; el del segon tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, Jordi Portabella; o dos dels altres quatre regidors d'ERC a Barcelona, Ricard Martínez i Pilar Vallugera. També és el cas del conseller del CAC (Consell de l'Audiovisual de Catalunya) Joan Manuel Tresserras, proposat per aquesta formació. De fet, l'actual president d'ERC, Jordi Carbo-

nell, és coautor del primer manifest de la Crida, juntament amb Josep Maria Espinàs, Aureli Argemí (CIEMEN) i Josep Ferrer.

Però no solament hi ha antics integrants de la Crida en ERC. En altres formacions polítiques catalanes també hi ha excol·laboradors d'aquesta entitat; és el cas de David Madí, excap de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, que ha estat una de les peces clau en la campanya electoral de CiU en les passades eleccions al Parlament de Catalunya; o Jaume Puig, regidor de Cultura a l'Ajuntament de Vic, en el Govern de CiU.

A banda de l'activitat política directa a través dels partits, altres destacats militants de la Crida s'han situat també en l'òrbita d'alguns dels partits. És el cas d'un dels dos darrers portaveus de l'entitat, Jordi Sànchez, actualment director de la Fundació Jaume Bofill i que és representant al consell d'administració de la CCRTV per designació d'ICV. Un altre portaveu, Carles Riera, forma part del consell internacional del Fòrum Social de Porto Alegre i del secretariat de la Conferència de Nacions Sense Estat d'Europa (Conseu), i juntament amb un altre portaveu de la Crida, Aleix Cardona, han impulsat el col·lectiu independentista Terra i Llibertat. Entre els qui d'alguna manera o altra van col·laborar a fundar la Crida també hi ha l'advocada Magda Oranich, avui regidora de CiU a Barcelona i abans diputada d'IC al Parlament; o bé l'històric membre de CDC Miquel Esquirol, avui membre de la junta d'Òmnium Cultural.

Però el rastre activista de la Crida també es pot trobar en algunes entitats d'avui. Començant per una de les fundadores de la Crida, el CIEMEN, que, entre altres coses, manté la flama de la Conseu, creada a partir de l'esperit internacionalista de la Crida i el CIEMEN.

En el camp de la llengua hi ha la Plataforma per la Llengua i la Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana (CAL). La Plataforma manté una manera semblant d'actuació a la de les accions que feia la Crida, tot i que el seu àmbit de treball és circumscrit al de la defensa de l'ús del català. Un dels embrions de la Plataforma fou l'Esbarzer, entitat creada el 1991 en gran part per persones vinculades a la Crida. També la

CAL recollí una part del bagatge de la Crida, sobretot els sectors que després passarien a engruixir les files de l'anomenada esquerra independentista, articulada en moviments com l'AUA, AUP, les CUPS o els casals independentistes.

La Crida també va tenir presència en altres indrets dels Països Catalans i alguns activistes culturals d'avui també van passar per l'escola d'aquella organització cívica. Aquest és el cas del periodista Tomeu Martí, vinculat a l'Obra Cultural Balear i que ha estat un dels fundadors de Joves

de Mallorca per la Llengua, una entitat creada a imatge de la Crida. Al País Valencià, un dels seus portaveus, Aureli Castelló (avui a la COS i promotor de la plataforma Salvem l'Horta), explica que la militància valenciana de la Crida s'ha repartit per entitats cíviques i culturals i el Bloc, ERC i PSAN.

En el camp de la solidaritat internacional, el principal hereu de la Crida és l'ONG Acció Solidària – IGMAN, amb un excriadai-re com Francesc de Dalmasas de portaveu, i que també és president de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (APPEC).

Intents de recuperació. Coincidint amb l'arribada del PP al Govern d'Espanya, alguns sectors nacionalistes del Principat van fer certs intents per recuperar les mobilitzacions que va aconseguir la Crida. Tot i això, el diferent context polític i social va fer que les iniciatives en aquest sentit anessin quedant circumscrites a la defensa de la llengua, com fan avui entitats com la Plataforma o la CAL, entre d'altres. El darrer intent per recuperar part de l'esperit reivindicatiu de la Crida es va produir el 2002. El 30 d'octubre, diversos moviments cívics i socials dels Països Catalans van intentar aplegar-se en una nova plataforma d'activisme cívic anomenada Rauxa, que aglutinés les diverses sensibilitats del nacionalisme català, però la iniciativa no va tenir èxit. Un dels motius –no pas l'únic– que va contribuir al fracàs va ser que en determinats àmbits es va considerar que la nova plataforma era impulsada per les joventuts de CDC.

La Plataforma per la Llengua i la CAL són les principals organitzacions hereves de la Crida.

Enric Rimbau

Amb informacions d'Oriol Cortacans